

Tamás Tímea

FORDÍTOTT MESEORSZÁGBAN

– GYEREKMESE FELNŐTTEKNEK –

Antall Istvának

hol volt hol nem volt
inkább nem volt
de ha mégis
ki a kánya
záratta be a nagy várba
a királyfit
aki egyszer
egy piros bokrétás reggel
kinézett az ablakából
s fordított meseországból
ki szeretett volna látni
mert hát ő mégis királyfi

sárkányoknak megölője
hosszú harcok hős vezére
szép leányok sóhajtása
minden vágyálmok forrása

de szűk volt a toronyablak
s bizony kevés volt az abrak
nem maradt már erő arra
hogy a rácsot leszaggassa

fordított meseországban
1 királyfi várt magában
hátha valaki megszánna
s a toronyból kihalászná

de az élet és a reggel
nem kecsegtetett sikerrel
elfeledett torony alján
nem nőtt más csak gaz és páfrány

a gyepet is máshol nyírták
máshol bégettek a birkák
s szép leányok dús kebléhez
sóhajtozva mások értek

* * *

még pálma sem volt a réten
nem termett ezen a vidéken
csak a királyfi álmában
nőttek pálmák az országban
mert az éhség és a hangya
már éjszakánként sem hagyta
már az álma sem volt szabad
azon is volt vagy 100 lakat

és egy eltévedt kis hangya
ki a bolyát hátrahagyta
lett az egyetlen hű társa
a toronynak jobb sarkában

mert bizony fontos lett nagyon
hogy melyik sarokban legyen
jobbra töltötte a nappalt
balra váltott alkonyattal
és így ment ez folyton-folyvást
már álmában sem volt kolbász
dús lakomák forró ágyak
óh mily csodás bús káprázat

de itt a mese fonákján
nem nő semmi csak a páfrány

s még az sincs ki vigasztalja
egyetlen társa e hangya

* * *

fordított meseországban
a káprázat világában
kezdett élni a királyfi
a szeme kezdett káprázni
az éhségtől a magánytól
a mindenféle hiánytól

mert nem volt őr
nem volt ablak
nagyon kevés volt az abrak
ami azért csak ott termett
de nem hagyhatta el a termet
bármit csinált bármit gondolt
épp a visszájára fordult

fordított meseországban
a királyfi ült magában
nem mert gondolni sem lassan
s ha elpilledt pirkadatban
üres álmokban járt egyre
s a választ hiába kereste

vajh ki zárta ide őt be
s vissza a mese színére
hogy juthatna hogy mehetne
a megoldást hol keresse

*

fordított meseországban
sehol nem volt kulcs a zárban
nem lakott ott éppen senki
kiköltözött megpihenni

*

fordított meseországban
a királyfi ült magában
a kishangya a kezében
épp aludt nagy békességben
és amikor délben ébredt
kért tőle valami étket

a herceg ámultan látta
hogy bizony megeredt a szája
ő pedig már tud hangyául
nem kell olvasnia szájrul
így elkezdtek beszélgetni
az időt eltöltögetni

a hangyának a meséje
könnyeket csalt a szemébe
mert a magányos kis hangya
ki a bolyát odahagyta
külön lélekkel született
a mesébe így keveredett

hangyabolynak 1 a lelke
mondta a hangya nevetve
de ha te ezt észreveszed
bizony nincsen köztük helyed
elhagyod a hangyavárat
s illa berek van utánad
előtted pedig a mese
s gondolkodhatsz eléred-e

amiért eddig szaladtál
és minden jót odahagytál
homokvárat biztonságot
s az örökös társaságot

a mesének van fonákja
ide vagyunk mi bezárva

sóhajtotta a kis hangya
akinek halkult a hangja

s elsusogta hogyha reggel
a nap minket idefent lel
akkor vissza nem találunk
ezt mondta az egyik álmunk
vagy csak az én álmom mondta
mert mióta a toronyba
ide vagyunk ketten zárva
kettőnknek van csak 1 álma

* * *

és a halódó kis hangya
elsusogta elmutatta
jelbeszéddel és anélkül
hogya a világ miből épült

a világ a titkok háza
van színe és van visszája
nagy duplafenekű edény
s az aljában ott az erény
ami a mesét táplálja
ott a mese boldogsága

ezeket álmomban láttam
sóhajtott a hangya lágyan
de ez csak mihaszna tudás
s hogy lesz-e innen kijutás
folyondáros dült toronyból
s megszabadulni a gondtól
azt bizony meg nem mutatja
mondta s elfogyott a hangja

a herceg ámulva látta
hogya bár nem nyílik a szája
jelbeszédbe szedi szépen

van átjáró e vidéken
azt kell nekik megtalálni
és azon át visszamászni

a mesének szép színére
zöld erdőknek közepébe
birodalmak nagy várába
aranykastélyok tornyába

a kishangya 6 lábával
és picinyke potrohával
mindent jól elmutogatott
s a herceg ámultan hallgatott
mert megtudta enmagáról
hogy 1 szerencsétlen vándor
ki mindig rosszfelé haladt
pedig a jón sem volt lakat

a herceg tudott jelelni
és a hangyának felelni
segítene most őrajta
mert a jót ő már akarja
jobban mint egykor a mátkát
a háborút és a zsibvásárt
az ó bort és ízes étket
s a lakodalmas násznépet

amelyet az országában
mesebeli hét határban
könnyedén bírt birtokolt s tartott
mint egy bajnok a nagy pajzsot
s nem törődött semmi mással
nem gondolt mások bajával

* * *

aminél fontosabb nincsen
ami ott van a kilincsen
és a hajnal szép pírjában
tenger fodrozó habjában
szép lányok loknis hajában
s csábosan bús mosolyában

a kis hangya arra gondolt
hisz ezek hangyányi gondok
de emberiek is nagyon
s ő ki a mesében nagyon
talán már nem is kis hangya
hisz a bolyát odahagyta
és a társa 1 királyfi
ki nem tudja kitalálni
odaátra hogy mehetne
s lehet hogy ez lesz a veszte

az álom közel járt nagyon
ott netezett az ablakon
színváltó volt s örömteli
nemet nem mondhatott neki

ezért gyorsan eljelelte
hogyha ma eljő az este
egyet kell álmodni s nagyot
s ha a zene elhallgatott
elmozdult hangok foszlányán
lemaradt hangjegyek lábán
be kell lopózni a mába
a meséből a világba
a meséből a mesébe
szép történetek színére

hol sok a bor sok az éték
hol tele van minden fészek
hol a madár tud repülni
s a hangyát szorgalom űzi

a királyfi ámulva látta
s remegni kezdett a lába
nem akarta nem kívánta
hogyan legyen a hangya társa

hogyan elmúljon ez a nappal
s a holnapi virradattal
egyedül maradjon nagyon
a toronyban hol a vagyon
a pénz a paripa s fegyver
a hatalom s a sok-sok ember
ki hajbókol hajlong s futkos
s folyton a lábba kapdos
oly messze van s oly parányi
nagyon kicsi kishangyányi

a kishangya már nem jelelt
szépen halkán csak pihegett
ott feküdt az álom szárnyán
betakarta 1 szivárvány
amiről mindenki tudta
az átváltozások titka
őnála van lakat alatt
és örökre ott is marad

a királyfi bánatában
elbóbiskolt és álmában
zene ébresztette s messze
hol a felhőket sejtette
egy vár állt a hegyek ormán
aranyászló volt a tornyán

mindjárt tudta a királyfi
az átjárót itt találni
s furcsa zene hangjegylábjában
bicebóázott fel árván
szomorúan s elmélázva
mert még nem vitte a lába

de aztán félúton járván
azt látta hogy a jobb lábán
hangjegyszárnyak nőnek egyre
segítik őt fel a hegyre
fel a várnak kapujához
kékszakállú ajtajához

mert a kékszakállú vára
volt a hegyek közé zárva
őt kellett itt lecserélni
vívni legyőzni s beszélni
rábeszélni de azt nagyon
hogy ő más mesében vagyon
elrejtve megírva s feledve
vagy megtartva de a veszte
nem itt lesz hanem valahol máshol
s tűnjön már ebből a várból

kékszakállú legyőzve
mint kinek nem ez a helye
kiballagott a meséből
s a zenének rejtekéből
előjön ha úgy van kedve
és van aki megkeresse

és a győztes szép királyfi
a kulcsokkal kezdett járni
benn a várban s a tornyában
hét szoba hét lakatjába
violinkulcsot illesztett
s tudta itt van már a kezdet
megtalálta az átjárót
a hangyával közös álmat

hetedik toronyszobában
kishangya várta magában
és amikor ő benyitott
szépséges leánnyá változott

hangyalkáknak hercegnője
furcsa titkok őrizője
lett a királyfi arája
és így a mese fonákja
örökre el lett feledve
és mire eljött az este

lett nagy nyüzsgés dínomdánom
szerte szép meseországban
száguldottak a paripák
elvitték a meghívóját
világraszóló lagzinak
és a délceg királyfinak
ki a korsó sörök mellett
bizony egyre csak merengett

de aztán a násznép kedve
elragadta és nevetve
üritgette a futuckót
s hozatott még sok vörösbort
rég szőlők szűrt nedűjét
búfelejtő gyöngypermetét

sör bor pálinka és éték
s az odasereglő népek
szép jövőt ígértek s hosszat
mi tarthat amíg naphosszat
mulat a nép s fogy a jó lé
sül az ökör és a bólét
issza még gyerekhad is
és még az asztal alatt is
jóllakott kutyák hevernek
s nyoma sincs bármely keservnek

szép királyfi új arája
hangyalországnak bálványa
hosszú haját fésülgette
s kis tükreben nézegette

fátylát s halovány orcáját
s orcájának sápadt mását

fent volt a toronyszobában
a kékszakállú várában
túl minden átváltozáson
átjárókon és sok álmon
s egyre susogott magában
míg nyoszolyólányait várta

Vándor

ha bizony majd te is egyszer
egyedül vagy kísérettel
mese fonákjára tévedsz
vigyél magaddal sok étket
készülj mindig csak a télre
a zúzmarák reggelére
tudd álmodni mások álmát
báránfelhő legyen párnád

s édeskés rózsaszín reggel
ha a napod újra felkel
fond bele az éjszakádba
a végtelen suttogásba
ami a világban árad
amiből te raktál várat
te ki tudod hogy az ármány
és a rózsaszín szivárvány
egyféle anyagból vagyon

mit bírsz vesztesz vagy odaadsz
de mindig ugyanaz maradsz
világok vándora s őre
s a mesének soha sincs vége

Nyíregyháza, 2015. február 8.